

[Steen Folke.]

om de fleste af de ting, hvor hr. Erlendsson fremhævede, at dér var han da enig med os. Vi er aldeles ikke enige om disse ting, f. eks. ikke om de større sammenhænge. Der var jo intet i fremskridtspartiets ordførers tale, der handlede om sammenhængen mellem samfundssystemets indretning, mellem selve dette, at vi har et kapitalistisk samfund med dets produktionsræs, med dets profitjageri, med dets boligpolitik osv., uddannelsespolitik, alt det, der følger i kølvandet her, mellem denne indretning af samfundet og de sociale problemer. Det fremhævede jeg. Hr. Erlendsson mumlede noget om sammenhængen mellem sygdom og social trang og sådan noget. Det havde i hvert fald intet at gøre med det, som jeg talte om.

Jeg kan som sagt ikke nå at kommentere så forfærdelig mange af de mere detaljerede indvendinger, der har været, i den korte talletid her i anden omgang. Jeg mener for så vidt, det er vigtigere at nævne en enkelt anden ting. Jeg vil lige sige til socialministeren om invalidepensionerne, at socialministeren altså giver en fremstilling af det, som om der ikke var noget reelt problem. Ja men hvordan skal man da forklare de tal, som jeg lagde frem i min ordførertale her, hvor jeg gjorde rede for — hvad socialministeren naturligvis vidste i forvejen — at der fra 1971-72 og i de følgende år er sket et fald i tildelingen af invalidepensioner fra 11.000 over 5.000 til 3.000 og så nu de 1.000, som man har afsat penge til i det kommende år? Mener socialministeren virkelig, at grunden til dette er, at der nu slet ikke er behov for invalidepension til nogen mere, at samfundet nu har udviklet sig sådan i løbet af disse år, at der ikke er nogen problemer, at der er ingen, der har brug for at komme på invalidepension? Er det det, der er baggrunden for disse tal? Ellers ville jeg meget gerne bede om en ordentlig forklaring på, hvad der ligger bag, og om socialministeren virkelig mener, at den udvikling, som disse tal illustrerer, er rimelig.

Så vil jeg lige til sidst sige noget om, hvad der kan gøres ved alle disse ting. Vi har jo ikke nogen særlig tillid til, at dette folketing agter at gøre noget for at løse disse reelle problemer, der er tale om i forbindelse med bistandslovens ikrafttræden, og nu har flertallet af ordførerne også erklæret, at de vil

afvise det dagsordensforslag, som i sig selv naturligvis ikke var nogen løsning, men som i det mindste gav en vis form for sikkerhedsnet og påpegede nogle af de risici, der ligger i loven. Jeg mener, at det er nødvendigt at tage konsekvensen af den holdning, som er fremherskende herinde, for brugerne af det sociale sikkerhedssystem, så vidt det nu stadig eksisterer som et sikkerhedssystem. Det er i endnu højere grad end hidtil nødvendigt at organisere sig for at varetage sine interesser over for nogle myndigheder, som administrerer på kapitalens betingelser, og det er det, der er tale om. Denne bistandslov kan bruges til at skære ned i situationer, hvor kapitalen har svært ved at løbe tilstrækkelig meget rundt. Dér bruger man loven og vil bruge loven til at skære ned. Det bliver forskelligt de forskellige steder i landet, hvor meget der bliver tale om, men tendensen vil være helt klar, og den eneste måde, man kan bekæmpe det på, det er altså ved at organisere sig som bruger af det sociale system for at varetage egne interesser.

Jeg mener altså, at man herfra må opfordre til, at brugerne organiserer sig rundt omkring, dér, hvor de er, for at forsvare deres egne elementære interesser over for myndighederne i kamp for en bare nogenlunde dækkende social standard, der ikke skulle forringes alt for kraftigt i forhold til det, som har været gældende forud.

Inge Fischer Møller (S):

Det bliver en let opgave for mig, fordi der kun var ét konkret spørgsmål til mig, og det var fra fru Ebba Strange.

Spørgsmålet gik på, om jeg virkelig selv troede på, at lovens intentioner om forebyggelse, revalidering, tryghed og trivsel også ville kunne blive ført ud i livet. Dér har jeg allerede i min første tale sagt, at det mener jeg, men selvfølgelig under forudsætning af, at loven bliver brugt, og at det ikke lykkes at skabe en unødigt frygt i befolkningen, så de holder sig væk fra socialforvaltningerne.

Jeg tror, der i debatten måske har indsneget sig en lille misforståelse, og for at det ikke skal stå uimodsagt, vil jeg godt kort kommentere en bemærkning, der kom fra fru Hanne Reintoft.

Det drejer sig om, at jeg her fra talerstolen skulle have sået splid mellem de offent-